

**EENIGE OPMERKINGEN OVER DE DOOR LEC-
TOR IN DE TANDHEELKUNDE J. G. SCHUIRINGA
GEPUBICEERDE: „BEVESTIGINGSMETHODE
VOOR OBTURATOREN BIJ KINDEREN MET
MELKGEBIT EN WISSELGEBIT”**

DOOR

A. EDEL.

Deze methode, op de laatste Genootschapsvergadering gedemonstreerd, kon niet voldoende worden toegelicht wegens tijdgebrek, waarschijnlijk omdat deze voordracht niet op het programma voorkwam. Daarom neem ik langs dezen weg de vrijheid mijne bezwaren hieromtrent te uiten, direct toegevend, dat ik niet de bij uitstek aangewezen persoon ben, deze moeilijke arbeid, zooals blijkt uit drie op elkaar volgende zinnen (bladz. 452 onder en 453 boven) naar voldoende waarde te kunnen beoordeelen. Een negental punten worden geformuleerd, waaraan een kinderobturator moet voldoen, wat bevestiging betreft. Mijns inziens bestaan er eischen waaraan een obturator in 't algemeen en daarnaast eenige bijzondere, waaraan een kinderobturator zijn succes zal te danken hebben. Wat het laatste betreft zal het hoofdzakelijk hierom gaan:

- 1°. Is het mogelijk aan melkelementen een dusdanige prothese op te hangen, zonder dat de wortels praematuur resorbeeren?

- 2°. Is technisch een constructie mogelijk, zoodanig dat de steunpunten afzonderlijk bewegelijkheid behouden en tijdens den groeitijd, de expansie van de kaak niet belemmerd wordt?

Als eerste en laatste behandeld geval uit een tweejarige ervaring wordt besproken een vierjarig meisje, waarvan naast een viertal tand- en verhemelte-afwijkingen, de occlusie normaal wordt genoemd. Dit laatste valt van een bovenkaaksfoto moeilijk te beoordeelen, maar kan men als van zeer bevoegde zijde komende als juist aannemen.

Wat het eerst genoemde punt betreft nu, komt het mij beter voor, deze resorptie te beoordeelen naar Röntgen beelden bij den aanvang en b.v. na twee jaar, dan te volstaan met: „dat er zich tot nu toe geen verschijnselen hebben voorgedaan.” Vraag 2° toepassende op deze beschreven constructie, krijg ik den indruk, dat de linker melkmolaren door de staaf (d), plaatje (p), scharnier (s) constructie r. g., en verhemelte plaat, volkomen geïmmobiliseerd zijn, zoowel individueel als in de mogelijkheid om naar ter zijde uit te wijken. Wat de rechter melkmolaren betreft heeft men de mogelijkheid, dat bij den aanvang de staaf (st) rust in het laagste gedeelte van de ovale buis; bij verbreding van de kaak ook wanneer er ruimte is in de buis, zal deze tegen den zijkant moeten opklimmen, d.w.z. de aansluitende verhemelte plaat opdrukken óf deze (st) ligt niet op het laagste punt en glijdt bij expansie hiernaar toe, waardoor de plaat gaat afstaan, wat zeker niet de bedoeling zal zijn geweest. Het waarschijnlijkste echter is, dat de plaat niet zakt, doordat het linker-gedeelte niet omlaag kan, hoofdzakelijk doordat de scharnier niet van ruimte kon worden voorzien en door de constructie der half ronde buizen, een en ander in de foto voorgesteld door s. d. en r. Uit de laatste mogelijkheid zal waarschijnlijk door wringing en ombuiging bij (s) de eerste ontstaan. Het komt mij voor, dat door aan st. als rustvlak geen gebogen oppervlakte te geven, dit de bewegingsmogelijkheid ten goede zal komen.

Het laatst beschreven geval, als niet behoorende bij het gekozen onderwerp, zal ik laten rusten. Wat het eerst beschrevene nog betreft leek het mij wel interessant, het normaal occludeerende onder- en bovenfront op 6-jarigen leeftijd te mogen aanschouwen.

Al kan ik dan ook geenszins instemmen met de volgorde en omschrijving van de door schrijfster geformuleerde eischen, waaraan deze soort obturatoren moeten voldoen en worden de door mij daaruit genomen punten mijns inziens nog niet volkomen opgehelderd, zoo ben ik zeker overtuigd van de belangrijkheid van dit experiment en het verkregen resultaat ook al was het niet mogelijk aan het gestelde ideaal te voldoen, waar misschien toch voor deze sterk abnormale gevallen geen aan alle eischen voldoende kunstproduct aan te brengen is.

Amsterdam, Juli 1923.